

מילי דמלכא

שיחות ומאמרים שזכינו לשמוע מאת
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

עבודת הכהן הגדול לאחד
נשמות ישראל

יו"ל ע"י

מכון להוצאת הדא"ח

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שע"י חסידי קאסוב

שבת שובה תשפ"א לפ"ק

- אחים יקרים אחים לדעה -

הננו בזה בקריאה של חיבה לכל קוראינו ואנ"ש היקרים שיחי
שהיות ומלאכת הכתיבה, העריכה, וסידור הגליונות, שיהיו באופן נאה ויאה ומכובד עולים ממון הרבה,
וכדי להוציא את הגליון אנו צריכים את עזרת הציבור החפץ ורוצה בקיומו

אנו פנים לעזרת הציבור הושיטו ידכם והרימו את נדבת לבכם לתרום מתנה יפה ונכבדת

וההזדמנות נאותה לתרום לעילוי נשמת יקירכם אשר בוודאי תהא

לטובת נשמתם זכות הפצת דברי תורה האלו

וגם בעת שמחתכם תבוא הברכה לכם ולביתכם

והנצחתם תונצחו בתוך הקונטרסים הפרסם עושי מצוה

ובכן אלו הרוצים בהנצחה או החפצים לתרום עקב שמחה וכן מי ברצונם לתרום לעילוי נשמת

יפנו לר' מאיר גאדינגער הי"ו במס' 917-686-5892

או להתקשר ע"ד אימייל ל **toraskosov@gmail.com**

וזכות הגדול של זיכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מילי דמיטב

**לשמוע דרשות, ושיעורים שונים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
וכן למודעות ומאורעות שונות בקרב קהילתינו הק'
יש להתקשר לקו "קול קאסוב"**

במס' 972-72-370-1810 או במס' 718-682-2004 ישראל 972-72-370-1810

כל הזכויות שמורות

להערות והארות או לקבל הגליון מדי שבוע בשבוע ע"י e-mail

יש לפנות להמערכת

במס' 917-686-5892

או אל **toraskosov@gmail.com**

להשיג הגליון בירושלים יש לפנות למס' 0533176847

נערך ונסדר ע"י:

ישר גראפיקס
347.528.6918

עבודת הכהן הגדול לאחד נשמות ישראל

עבודתם לפני הבורא ית', והיתה זו עבודה הבאה מכל ישראל כאחד.

וזהו מה שדרשו רבותינו זכרונם לברכה במדרש, 'בזאת יבא אהרן אל הקדש בזכות ישראל שנקראו זאת, שנאמר 'זאת קומתך דמתה לתמר'. כי בבא הכהן הגדול אל הקודש נשתתף עמו כחם של כל בני ישראל להעלותם יחדיו עמו בעבודתו לפני ה'.

והנה מן הראוי להתבונן בעבודה זו מה מהותה ועומק ענינה, וכיצד נכללו כל ישראל בעבודת הכהן הגדול, אשר ענין זה הוא יסוד ופינה להבין כל עומק ענין יום הכפורים.

פסול הקרבן מכח הבעלים

ולהבין עומק דבר זה, נקדים את דברי הגמרא (גיטין נד:), אשר למדו חז"ל את ההלכה אשר עד אחד נאמן באיסורין מהכהן הגדול ביום הכפורים. כי אם תאמר שאין עד אחד נאמן, אם כן נמצא שאין שייך פיגול בפר של יום הכיפורים, שהרי אין שום אדם שיעיד על פיגולו זולת הכהן הגדול שהיה לבדו בהיכל, ואם הוא אינו נאמן אין מי שיוכל להעיד על

ידוע הדבר אשר עבודת יום הכפורים כולה היתה מוטלת על הכהן הגדול, ככתוב 'וכפר הכהן אשר ימשח אותו ואשר ימלא את ידיו לכהן תחת אביו'. ורבים מישראל היו מתאספים לזון עיניהם מעבודתו הגדולה של הכהן הגדול, וכמו שאנו מזכירים בסדר העבודה 'והכהנים והעם העומדים בעזרה'.

והנה לפי הנראה לעיניים היה רק הכהן הגדול בלבד עובד את עבודת הקודש ומכפר על ישראל, ובני ישראל רק הסתכלו במעשיו ועבודתו בקודש, אבל לא היה להם שום שייכות וחלק בעבודתו. אולם האמת אינו כן, אלא כל ישראל היה להם חלק בעבודתו הגדולה, ונשתתפו כולם בכל מעשיו. כי הרי הכהן הגדול הוא בא בשליחותם של ישראל לכפר עליהם לפני ה', והקרבנות שהקריב לא היו אלו קרבנותיו שלו, כי אם הקרבנות של כל ישראל, וכמו שמפורש בתחילת פרשת עבודת יום הכפורים, 'ומאת בני ישראל תקח שני שעירי עזים לחטאת ואיל אחד לעולה', ועל כן היה הכהן הגדול רק שליחם של כלל ישראל לעבוד

ב עבודת הכהן הגדול לאחד נשמות ישראל

ומשמש לפני הבורא, ומקריב את קרבנותם של ישראל, איך תבא לו מחשבה כזאת להפסיד בידים את קרבנו של האדם אשר הטריח עצמו להביא קרבן לפני ה'. אלא שכאשר לא הטיב האדם את דרכיו כראוי ואין תשובתו שלמה, אז על כרחו של הכהן באה לו מחשבת פיגול, ומכח הבעלים היא באה לו, וזהו פירושו הפסוק 'המקריב אותו לא יחשב לו', כי אם נזדמן כך שנתפגל הקרבן את הוא כי המקריב לא יחשב לו, שלא חישב חשבוננו של עולם ולא תיקן את דרכיו ומפני כן אירע לו לכהן מכשול שכזה.

ולפי הדברים האלה יתבאר לנו, כי בבוא הכהן הגדול להעיד שנתפגל הקרבן על ידו אינו נחשב כמשים עצמו רשע, כי אין האשמה תלויה בכהן, שאם נתפגל הקרבן את הוא כי ישראל לא תיקנו את מעשיהם כראוי, והכהן גדול בא לעוררם כי באופן שכזה לא יתכן לעבוד את עבודת יום הכפורים, ומן הצורך להתעורר בתשובה ולהביא פר אחר ולעשות כל העבודות מחדש מתוך תשובה שלמה.

התקשרות הכהן והבעלים בהקרבת הקרבן

ועל פי דברים אלה נוכל להבין מעט ענין עבודת הכהן והבעלים בקרבן היאך הוא, אשר ראינו מכאן כי הכהן אינו עובד עבודתו לבדו אלא

כן. וכיון שפשוט לנו הדבר שודאי דין פיגול שייך גם בפר יום הכפורים שהרי הוא בכלל כל שאר הקרבנות, על כן מוכרח הדבר שעד אחד נאמן באיסורין.

ותמהו הראשונים איך נוכל להאמין את הכהן הגדול, והלא הלכה ברורה היא שאין אדם משים עצמו רשע, ואי אפשר להאמין לאדם שעשה איסור, ואיך נאמין לכהן שפיגל את הקרבן.

אבל ביאור הדברים הוא, כי אם נתפגל קרבן יום הכיפורים על ידי הכהן הגדול, אין זה בא מכח הכהן גדול עצמו. כי איך יעלה בדעת אדם דבר שטות שכזה, בשעה שעומד ביום הגדול והנורא לעבוד עבודתו בקודש וכל ישראל ממתנינים ומצפים לו שיקריב את קרבנם וירצה אותם לפני המקום, איך יתכן שלא תעלה מחשבה אחרת זולת להקריב את הקרבן במקומו ובזמנו לרצות את פני האדון ה', אתמהה.

וביאור הדבר הוא כמו שאיתא בספה"ק ישמח משה (פרשת צו), על הפסוק 'ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו לא ירצה, המקריב אותו לא יחשב לו פגול יהיה'. שדקדק מה הוא לשון לא יחשב שלכאורה אין לו משמעות.

וביאור, כי הוא אכן פלא איך יבא לכהן אף בשאר ימות השנה מחשבת פיגול, אחר שהוא עומד

ג עבודת הכהן הגדול לאחד נשמות ישראל

עשה אהרן, הכל כדי להציל את ישראל.

ובח זה של מסירות נפש נשאר בכהנים בכל הדורות. כי הכהן היה איש מורם מעם, והמקריבים את הקרבנות היו באים כשעוונות רבים בידיהם, והכהן היה צריך להתעסק בכל עניינים אלו שאינם ראויים לו ואין להם שייכות עמם כלל, ובוודאי היה לו צער גדול מדבר זה, ואף על פי כן הסכים להכניס עצמו בענין זה ולכפר על האיש הבא להקריב.

התקשרות הנשמות בעבודת הכהן

נמצא שבעת הקרבת הקרבן היו באים גם הבעלים וגם הכהן בכח מסירות נפש, הבעלים מוסר את גופו לשחיטה תמורת הקרבן, והכהן לעומתו מוסר את נפשו ונשמתו ונכנס להתעסק בדברים שאינם לפי מדרגתו, הכל כדי לטהר ולזכך את ישראל מעוונותיהם.

ובשעה זו נתחברו הכהן והבעלים יחדיו, כי עד עתה היה פירוד ביניהם רק מכח גופיהם, שהרי נודע אשר מחצב כל נשמות ישראל הוא אחד, ורק הגוף מחלקם לכמה וכמה גופים בין הגוף לנשמה, כי הגוף מכסה על הנשמה כנודע ומונע מלגלות אור הנשמה, וכל ענין הגוף הוא מפריד בין הנשמות, אבל אחר שייכנע כח הגוף אז יתאחדו כאחד כל נשמות ישראל.

כל כוחו הוא מכח הבעלים המתקשר בו ובכח זה הוא עובד כנ"ל. ומן הצורך להבין התקשרות זו של הכהן והבעלים היאך הוא.

וביאור הענין, כי נודע אשר בעת הקרבת הקרבן צריך המקריב להרהר בדעתו כי כל מה שנעשה בקרבנו היו צריכים לעשות לו, וכך צריך שיחשוב בשחיטת הקרבן ובזריקת דמו ובהקטרתו כי הכל מן הדין היה צריך לבא עליו.

ועל ידי מחשבה זו שהוא מחשב, אז נכנס כח המחשבה ההיא בקרבן, ועולה היא לריח ניחוח לפני הבורא. יתברך יחד עם הקרבן שהוא מקריב. נמצא אשר התקשרות הבעלים בקרבנם הוא ענין מסירות נפש, שמחשב בדעתו כי היה צריך למסור נפשו תמורת הקרבן, וכח מסירות נפש זה הוא נכנס בקרבן ועולה עמו לריח ניחוח.

והכהן לעומתו גם הוא בא בכח מסירות נפש, כי כל קדושת הכהנים הוא מכח אהרן הכהן שמסר נפשו על ישראל, ועשה להם את העגל כמפורש בפרשת כי תשא, ומבואר במדרשי חז"ל שעשה כן מפני שראה שהרגו את חור וחשש שאם יהרגוהו גם הוא לא יהא להם תקנה לישראל אחר שיהרגו כהן ונביא, ועל כן מסר נפשו והסכים לעשות דבר חמור שכזה, והסכים שיכתב בתורה לזכרון עולם על אשר עשו את העגל אשר

עבודת הכהן הגדול לאחד נשמות ישראל

הגוף הוא פירוד והנשמה אחדות
וביותר עומק בענין זה של הגוף והנשמה, יתבאר כי כל טבעו של הגוף הוא ענין הפירוד, לפי שאדם גופני הרי כל מאווייו הם אך ורק על תאוותיו השונים ורודף אחריהם בכל עת וזמן וכל מחשבתו הוא על עצמו איך ייטב לו יותר ואינו משים לב לאנשים אחרים, ואם היה מחשב גם על אחרים לא היה להוט כל היום אחר הנאותיו ותענוגיו. נמצא שכל עניינו של הגוף הוא פירוד.

ולעומת זה כל מהות נשמת ישראל הוא אחדות, וכמו שנתבאר כי הנשמות שרשם אחד, ואדם אשר נתגבר אצלו ביותר כח נשמתו 'א איש נשמה' אז אפשר לראות שמחשבתו נתונה ביותר על חברו, והוא מיצר בצרת חברו ושמח בשמחתו, ויכול להעלות חברו יחד עמו בהתקשרותו עמו.

ובזה יתבאר מה שאמרו בגמרא (כתובות עז:), שהיה מין חולי הנקרא בעלי ראתן, שהוא מין צרעת, והאמוראים נזהרו מאד מלהתקרב עם אותם חולים, ולא אכלו אפילו ביצים של אותו מבוי שהיו בו חולים כאלו. אבל רבי יהושע בן לוי היה מתחבר עמם יחדיו לעסוק בתורה.

וביאור הדברים הוא, כי ידוע מה שאמרו בגמרא (ערכין טו:), שהנעיסים באים על לשון הרע. וטעם הדבר כי הנגע הוא חולי המדבק,

ועומק ענין זה הוא מתבאר בתניא (פרק לב), וזה לשון קדשו, 'והנה על ידי קיום הדברים הנ"ל להיות גופו נבזה ונמאס בעיניו רק שמחתו תהיה שמחת הנפש לבדה הרי זו דרך ישרה וקלה לבא לידי קיום מצות ואהבת לרעך כמוך לכל נפש מישראל למגדול ועד קטן. כי מאחר שגופו נמאס ומתועב אצלו והנפש והרוח מי יודע גדולתן ומעלתן בשרשן ומקורן באלקים חיים. בשגם שכולן מתאימות ואב אחד לכולנה ולכן נקראו כל ישראל אחים ממש מצד שורש נפשם בה' אחד רק שהגופים מחולקים'.

והנה עתה בעת שמסרו הבעלים את נפשם והכניעו את גופם על ידי הקרבן ומתחיל להאיר מתוכו את אור נשמתו, עתה בא הכהן ומאחד את נשמותיהם ומגלה כי כל הנשמות אחד הם, וכל ישראל ערבים זה לזה, ולכן מחוייב הכהן להתעסק עם נשמת כל אחד מישראל להעלותו בכל מצב שיהיה.

ואמנם לצורך דבר זה מוכרח אשר גם הבעלים ישתתפו בעבודת הקרבן להכניע לגמרי את גופם על ידי ההתבוננות כי הכל היה צריך לבא לו, ואם לא יעשה האדם חלקו להכניע ולמסור את גופו הוא פוגם בכל עבודת הכהן שאינו יכול לאחד נשמתו עמו, ומזה חלילה בא ענין הפיגול בקרבן.

ה עבודת הכהן הגדול לאחד נשמות ישראל

ומפני שכוחו של רבי יהושע בן לוי היה לקשר ולאחד הנשמות, על כן מצאנו בגמרא (כתובות שם) שנכנס בחייו לגן עדן עם גופו ולא נצרך למיתה כמו שאר האנשים. וביאור הענין הוא, כי המיתה עניינה להפריד הגוף מן הנשמה, כי כדי שתוכל הנשמה להתדבק ביוצרה ובשרשה מוכרחת היא לצאת מן הגוף, כי הגוף הוא כח המפריד וכמו שנתבאר למעלה ומונע מן הנשמה להתקשר בשרשה, על כן בבא העת אשר הנשמה צריכה לחזור למקומה בהכרח שתיפרד מן הגוף ואז תבא לתיקונה.

אבל רבי יהושע בן לוי שכל ימיו היה מגלה את כח הנשמה בעודה בתוך גופו, אזי לא היה לו צורך במיתה, כי גופו יכול לעלות לגן עדן יחד עם נשמתו ואין הגוף מונעו מזה שתתאחד נשמתו עם שרשה.

שלוחו של אדם כמותו

וביותר עומק בענין זה של התאחדות הנשמות בעת הקרבת הקרבן, וענין מה שהכהן מעלה את עמו בהתקשרותו עם נשמת הבעלים. הנה נודע שהכהנים הם כעיני שלוחים של הבעלים, ונסתפקו בגמרא (קידושין כג:) אם הם שלוחי דרחמנא או שלוחי דידן, אבל מכל מקום יש בהם עניין שליחות.

והוא בא במדה כנגד מדה, שהמדבר לשון הרע הוא מונע התדבקות נשמות ישראל באהבה זה עם זה, ונותן פירוד ביניהם. והיינו שהמדבר לשון הרע מגביר כח הפירוד שהוא כח הגוף, ומסתיר ומעלים על הנשמה. ולכן מדה כנגד מדה בא לו חולי המדבק, המורה כי הוא פגם בהתדבקות נשמות ישראל זה בזה, וכח ההתקשרות וההתדבקות שהיה לו ניתן על ידיו לחלק הרע ועל ידי כן בא לו חולי המדבק.

והנה כל האמוראים נזהרו מאד מאותם אנשים, כי חששו שלהתקרב ולהתחבר עמם יזיק להם, כי אם אין להם כח להעלות אותם אנשים, אז אדרבה על ידי ההתחברות עמם יבאו לידי היזק, וכמו הכהן שבא להתחבר עם נשמת מקריב הקרבן, אשר אם לא תיקן את מעשיו היה בא הכהן חלילה לידי מחשבת פיגול. וכל זה מאחר שהגוף העכור מונע מן הנשמות להתדבק ולהתקשר כאחד.

אבל רבי יהושע בן לוי בכוחו היה לגלות קדושת נשמות ישראל השוכנות בתוך הגוף של אותם בעלי ראתן, ונתחבר עמם לעסוק בתורה ולגלות אור נשמתם ולהכניע כח גופם, שזה ענין התורה הנקראת תושיה שמתשת כוחו של אדם כדאיתא בגמרא (סנהדרין כו:), והיינו שהתורה מכנעת כח הגוף ומגלה אור הנשמה, ואז נתחבר ונתדבק עם נשמותיהם והעלה אותם.

1 עבודת הכהן הגדול לאחד נשמות ישראל

נשמתם, ואז היה בא הכהן הגדול ובעבודתו היה מאחד כל נשמותיהם ומקשרם עמו.

וזה ענין הקטורת ביום הכפורים, שהיו מקטירים לפני ולפנים יתר על שאר ימים, אשר נודע כי הקטורת הוא מלשון קשר, כי תרגום קשר הוא קטר, וענין זה מבואר בזוהר הקדוש הרבה פעמים כי ענין הקטורת הוא לקשר ולאחד את הנפרדים, ועל כן ביום הכפורים שהיתה העבודה אז לקשר נשמות ישראל ולהעלותם למעלה אל שורשם היתה העבודה על ידי קטורת.

ואמנם מפני שעבודה זו היתה תלויה בכל נשמות ישראל, היה בזה עבודה גדולה ועצומה מאד להכהן גדול לאחד עמו כל הנשמות ואיש לא יעדר, כי אם היה אחד שלא היתה תשובתו שלמה היה יכול להפריע את כל עבודתו, וכמו שנזכר למעלה בענין שאם היה הקרבן מתפגל היה זה מפני שלא היתה תשובתם של ישראל בשלמות.

ולבן היתה כל עבודת הכהן גדול בהתעצמות גדולה, כמו שאנו רואים בגמרא שהיו צריכים לעשות כמה טעדיק שלא יבא הכהן גדול לידי מכשול, והיה ניעור כל הלילה ועושים לפניו כמה דברים שלא יישן, כגון שקוראים לו בדברים המושכים את הלב ומראים לפניו קידה ושאר דברים שנזכרו בגמרא, ולכאורה הוא פלא מה

וביאור ענין שליחות הוא, אשר נודע כי שלוחו של אדם כמותו. והיינו אשר השליח נעשה כולו מאוחד במשלח, עד שכל חלות שרק ביכלתו של המשלח להחיל ואין אדם אחר יכול לעשותו, הרי השליח יכול לעשותו מכיון שנעשה כמשלח ממש ע"ד יד שליח כיד המשלח. וכגון לקדש את האשה אשר אין שום אדם שיוכל לקדש למשלח בלתי הוא עצמו, ועתה נעשה השליח כמשלח ממש והוא יכול לעשות כל מה שעושה המשלח.

ועל כן הכהן בשעה שהוא עושה שליחות הבעלים הוא נעשה ממש כבעלים עצמו, וזה הוא ממש ענין התקשרות הנשמות אשר נזכר כי הנשמות בשרשם אחד, כן גם כאן נעשה הכהן אחד עם הבעלים להעלותו עמו במעשה ההקרבה, אשר הקרבה הוא מלשון קירוב, כי הכהן מקרבו לבוורא ומעלהו.

עבודת הכהן הגדול ביום הכפורים והנה כל הענין שנתבאר בענין כהן ואיש פרטי, פי כמה הוא לגבי עבודת הכהן הגדול ביום הכפורים, אשר היה צריך להעלות את נשמות כל ישראל עמו ביום גדול זה, ולקשרם ולחברם ולקרבתם לפני ה'. כי ישראל הם היו צריכים לעשות חלקם, דהיינו למסור את נפשם ולשבר כח גופם לפני הבורא, ולענות גופם ביום הכפורים שיוכל להתגלות אור

עבודת הכהן הגדול לאחד נשמות ישראל :

מכמה צדיקים שהאריכו ימים הרי רובם לא הוציאו את שנתם, והוא דבר פלא אשר כמעט כל מי שנכנס לקודש הקדשים לא הוציא שנתו, וכי כולם קוטלי קנים היו. אבל כמו שנתבאר לא דבר קל היה זה, ולא היתה העבודה ביום הכפורים רק להיכנס לקודש הקדשים ולפזר הקטורת על הגחלים, אלא שהכהנים הגדולים היו מכניסים עצמם לסכנה גדולה להתעסק עם נשמות כל ישראל אפילו עם פחותים ורשעים להעלותם, ואם לא היה יכול לעשות עבודתו כראוי היה ניזוק, וכמו האמוראים שהיו חוששים להתדבק עם בעלי ראתן. כי עד שלא היה הכהן הגדול יכול לקשר עמו כל הנשמות ולגלות אור שורש נשמת כל אחד מישראל לא היתה עבודתו שלמה. וממילא בזמן בית שני שמצבם של בני ישראל לא היה במדריגה גדולה כ"כ, היתה כ"כ כהנים גדולים שלא היה יכול לעשות עבודתם בשלימות מכח דרגתם הנמוכה של בני ישראל ולכן לא הוציאו שנתם.

עבודת הכהן גדול מכוחו של אהרן הכהן

והנה כח כל הכהנים הגדולים הוא מכוחו של אהרן הכהן, כי הפרשה כולה של עבודת יום הכיפורים נאמרה על אהרן הכהן, וכמו שכתוב 'בזאת יבא אהרן אל הקודש', ורק בסוף הפרשה נזכר כי

החרדה הגדולה הזאת ומפני מה חששו כל כך שיבא לידי מכשול דייקא בליל הקדוש הזה. אבל האמת כי היתה כאן עבודה קשה מאד להתאחד עם נשמות כל ישראל, אשר כמו שנוצר למעלה היו האמוראים נזהרים שלא להתדבק עם אנשים כגון אלו, ורק רבי יהושע בן לוי הכניס עצמו לעסק שכזה, וגם כאן היתה חרדה גדולה על הכהן גדול בהתעסקו בדברים שכאלה שלא יבא חלילה לידי מכשול.

ובזה יתבאר מה שהיו משביעין את הכהן הגדול ואומרים לו 'משביעים אנו עליך במי ששיכן שמו בבית הזה שלא תשנה דבר מכל מה שאמרנו לך' כמו שנוצר בגמרא (ימא יח:), אשר גם חשש זה צ"ב למה היו חוששין כל כך להשביעו. ואם אמנם שהיו צריכים להשביעו מפני הצדוקים שהיו משנים ומקטירים קטורת מבחוץ ומכניסים לפנים, אבל הרי נזכר בגמרא שהצדוקים היו חוששים בפועל לעשות כשיטתם, וצדוקי אחד עשה כן והוכיחו אביו שמעולם לא עשו הם כזאת, כמו שנוצר כל זה בגמרא (סו:). אבל הענין הוא כמו שנתבאר כי היה חשש גדול שלא תצליח עבודת הכהן מפני עבודתו הגדולה שהיתה לפניו לאחד כל הנשמות קטנים עם גדולים, אשר זו עבודה גדולה מאד.

וגם מצאנו אשר בבית שני שימשו שלש מאות כהנים, לפי שחזק

עבודת הכהן הגדול לאחד נשמות ישראל

מטהר טמאים ומטמא טהורים

והנה עבודת יום הכפורים יש לה שייכות עם מעשה פרה אדומה, והם דומים בהרבה דברים, כמו במצות פרישת שבעת ימים שהוא נוהג גם ביום הכפורים וגם בפרה אדומה ועוד דברים, וכמו שדרשו רבותינו ז"ל במסכת יומא על הפסוק 'כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם', ודרשו לעשות זה מעשה פרה, לכפר זה עבודת יום הכפורים. ומן הצורך להבין השייכות ביניהם.

ואמנם ביאור הדבר הוא שהרי פרה אדומה באה לכפר על מעשה

העגל וכמבואר דבר זה באורך במדרשי חז"ל. והנה פרה אדומה מטהרת טמאים ומטמאה טהורים. והוא דבר שהוא חק בלי טעם, אשר אין לך רשות להרהר אחריה. אבל אפשר לפרשו בדרך העבודה, כי הנה אהרן הכהן בשעה שעשה את העגל נתעסק בטומאה גדולה, וגם אמרו בגמרא (שבת פב.) שעבודה זרה מטמאה במשא כנדה. והנה אם אהרן הכהן לא היה מכניס עצמו בטומאה שכזו והיה נשאר לכאורה טהור, אז לא היתה תקנה לנשמות ישראל וכמו שנתבאר, ואם כן לא היתה עבודתו שלמה כמו שצריך וממילא לא היה זה נקרא טהרה כי אם טומאה.

ודוקא מפני שנכנס אהרן עמהם לעשות את העגל, ונעשה

מי שיעמוד תחתיו מבניו יעשה גם הוא כן, הרי שכל כח העבודה ביום הכפורים הוא מכוחו של אהרן הכהן.

וכבר נתבאר למעלה ענין זה, כי אכן אהרן הכהן מסר נפשו על נשמות ישראל, וזה היה כשנכנס בעסק עמם לעשות את העגל, אשר אי אפשר לתאר גודל מסירות נפשו ונשמתו של אהרן הכהן שהיה מתעסק עם דבר שכזה, ולא עוד אלא שבתורה הקדושה נכתב לזכרון עולם שעשה אהרן את העגל, והוא נקרא על שמו כמו שנזכר בפסוק 'על אשר עשו את העגל אשר עשה אהרן'.

ואהרן הכהן מסר את נשמתו ונכנס עמם בעסק זה אך ורק כדי להציל נשמות ישראל מרדת שחת, כי הבין שאם יהרגוהו לא יהא להם תקנה על שהרגו כהן ונביא, ומפני כן מסר נפשו והסכים בנפשו שיבוא עליו מה שיבוא אבל הוא לא נותן שנשמת כנסת ישראל לא יהא להם תקנה.

ונמצא שכל כח יום הכפורים הוא מכוחה של אותה מסירות נפש של אהרן הכהן, ובכל יום הכפורים מתעורר בכהן גדול הכח הזה להעלות עמו כל נשמות ישראל. ומפני כן ביום הכפורים שהוא יום סליחה ומחילה שנמחל להם עוון העגל, לכן היתה צריכה להיות העבודה בכהן גדול דוקא.

עבודת הכהן הגדול לאחד נשמות ישראל

וביאור הדבר, כי נדב ואביהוא הם גילו לנו כח הנשמה. כי הנה פרשת שמיני מסיימת בענין חיה ועוף טמאים וטהורים ופרשת תזריע פותחת בענין טומאת האדם בלידתו. וכתב רש"י שם, 'אמר רבי שמלאי, כשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה חיה ועוף במעשה בראשית, כך תורתו נתפרשה אחר תורת בהמה חיה ועוף'.

והנה זה אמת שיצירת האדם היתה ביום ששי אחר יצירת כל בהמה חיה ועוף, אבל זה לא היה כי אם יצירת גופו של האדם, אבל יצירת נשמתו הלא היא מוקדמת לכולם, כי ישראל עלו במחשבה, ומיד במחשבה הראשונה שעלה בהקב"ה לברוא העולם כדי לקבל תענוג מעבודת בני ישראל, ממחשבה זו נתהוו כל נשמות ישראל וכמו שמבואר דבר זה הרבה בספרים הקדושים^א. ואם כן מן הצורך להבין מדוע נזכרה יצירתו אחר בהמה חיה ועוף.

וביאור הדבר כי אכן היצירה הנזכרת בפרשת תזריע היא יצירת הגוף, והיא אכן היתה אחר בהמה חיה ועוף. אבל בעצם יצירת נשמתו נזכרת

טמא לכאורה, דוקא משום זה באה לו טהרה גדולה, ועד היום אנו קוראים בתורה 'כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם, מכל חטאתיכם לפני ה' טהרו'. וכל טהרה זו הוא מכוחו של אהרן הכהן שהכניס עצמו לטומאה ועל ידי כן תיקן נשמות ישראל והעלה אותם והביא לנו טהרה גדולה זו יום הכפורים.

וזה הוא ממש ענין מטמא טהורים ומטהר טמאים שבפרה אדומה, כי הוא בא אלמדנו דרך עבודה זו שהטהרה הגדולה תבא מתוך הטומאה, וההתעסקות עם נשמות ישראל אשר לפעמים הוא לכהן כמו לטמא את עצמו, מזה יוכל הכהן להמשיך הטהרה הגדולה, ובלעדי זה לא יוכל להשלים עבודת היום כראוי.

נדב ואביהוא גילו כח נשמות ישראל

והנה פרשת עבודת יום הכפורים מתחלת בפסוק 'אחרי מות שני בני אהרן בקרבתם לפני ה' וימותו', ומן הצורך לבאר שייכות ענין זה עם עבודת יום הכפורים.

א. וכן נתבאר בתניא (פרק ב) וזה לשון קדשו, 'ונפש השנית בישראל היא חלק אלוה ממעל ממש כמ"ש ויפח באפיו נשמת חיים ואתה נפחת בי וכמ"ש בזוהר מאן דנפח מתוכיה נפח פירוש מתוכיותו ומפנימיותו שתוכיות ופנימיות החיות שבאדם מוציא בנפחתו בכח: כך על דרך משל נשמות ישראל עלו במחשבה כדכתיב בני בכורי ישראל בנים אתם לה' אלהיכם, פירוש כמו שהבן נמשך ממוח האב כך כביכול נשמת כל איש ישראל נמשכה ממחשבתו וחכמתו יתברך'.

עבודת הכהן הגדול לאחד נשמות ישראל

י

ובעומק הענין יותר כי נדב ואביהוא גילו שורש נשמת ישראל אשר הוא למעלה למעלה מן הגוף המפריד בין הנשמות. ולכן הקטירו קטורת שהוא ענין התקשרות הנשמות זה בזה וכמו שנתבאר, עד שנתדבקה נשמתם בשרשה ומתו לפני ה'.

ועל כן בעבודת יום הכפורים שעניינה לאחד נשמות ישראל יחדיו, על כן נזכר בתחילת הפרשה ענין נדב ואביהוא אשר גילו לנו את כח נשמות ישראל, להורות לכהן גדול כי הוא בעבודתו צריך לגלות אור נשמות כל ישראל ולהעלותם ולקשר נשמתם לשרשה.

באמת עוד לפני כן (אבל אינו בגלוי ממש ע"ד המחשבה שאינו בגלוי), כי בתחילת פרשת שמיני, נזכר ענין מיתת נדב ואביהוא אשר נכנסו לקדש הקדשים להקטיר קטורת, ושם מתו לפני ה' בשריפת נשמה וגוף קיים. ובעניין זה נתגלה כח נשמת האדם, אשר גם אם הגוף קיים אין לו ערך בזמן פרוחה ממנו הנשמה, כי כל חיות האדם הוא רק מנשמתו, והא ראייה מנדב ואביהוא שנשאר כל גופם קיים ורק נסתלקה נשמתם ומזה נסתלקה כל חיותם. והרי נתבאר ענין יצירת נשמת האדם בתחלת פרשת שמיני, לפני שנתבאר בה ענין בהמה חיה ועוף.